

ЛЕГЕНДАРНА 72-ГА

Нешодавно українські ЗМІ облетіло фото пораненого військовослужбовця ЗСУ, якому Порошенко вручив нагороду і особисто пообіцяв квартиру замість залишеної в окупованому місті Луганської області. У Головному військовому шпиталі Києва хлопця вже встигли жартома охрестити "друг Президента". Хто ж він такий і за що звичайному 21-річному хлопчині така висока увага?

Солдат ЄГОР КОНОВАЛОВ – один з десятьох військовослужбовців 72 ОМБР, які отримали поранення під час потрапляння ворожого керованого протитанкового снаряда у вантажівку поблизу Троїцького. Хлопчині дісталося більше за всіх: осколками потрошило ногу, побило тіло... Але не за це, звичайно, нагороджують військових. Що ж вирізняє хлопця з-поміж інших бійців?

Адресую це питання самому Єгору. Він ніякovo посміхається:

– Я не знаю... Танків не підбивав, на амбразури не ходив, подвигів здійснити не встиг... Мені важко судити. Як на мене, хлопці набагато більше достойні, ніж я.

– Звідки ти родом?

– Зі Свердловська. Це невелике шахтарське місто поблизу російського кордону.

Луганський патріот України

– Знаємо таке. Там Червонопартизанськ недалеко, пункт пропуску "Довжанський"... Влітку 14-го ці назви стали знаковими для України завдяки геройній обороні 248-кілометрової ділянки українського кордону підрозділами 72, 24, 79, 95 бригад та прикордонників. Давно ти звідти приїхав?

– Ні, десь рік тому, коли закінчив медичний коледж.

– ??? Чекай, то ти весь цей час жив на окупованій території? Чому ж виїхав тільки зараз?

Хлопчина опускає очі:

– Були причини... Коли почався Майдан, мені було 16. Я саме вчився у школі. Мама хворіла на онкологію, тож я нікуди не виїжджав, тільки чув від інших... Був дуже вражений. Цей дух волі, вітер свободи... Ми у себе теж пробували робити Євромайдан, але сил було малувато, тож хлопці їздили на Донецький Майдан. Це було так класно! Нам лише трохи не вистачило сил і підтримки, ми би обов'язково перемогли!

Очі його зблиснують вогнем палаючих шин – але тут-таки їх затягує димом від попелищ спалених надій:

– Вороже налаштованих було надто багато, а ми були самі. Та й «привезених» вистачало: кордон же поруч. Зрештою в моєму місті почалися зовсім інші порядки. Вулицями ходили озброєні люди, які могли будь-якої миті тебе пограбувати, вбити, принизити, заарештувати... Я поступив у медичний коледж: варіантів мав небагато – або читтись, або працювати. Роботи не було... Коледж я, зрештою, зачінчив. Але толку з того? Куди з тим дипломом? Мама померла у 2014-му, а навесні минулого року померла бабуся. Більше мене ніщо не тримало там. Та й друзі почали попереджати, що до мене приглядаються «нехароші люди»: я ж ніколи своїх переконані не приховував, у соцмережах завжди говорив, що думаю. Хоч і під іншим іменем – але друзі мене знали. Писав і російською, і українською...

– О, до речі, саме хотіла запитати: звідки ти так добре мову знаєш? Говориш без акценту, з гарною вимовою. Це в школі навчили чи в спілкуванні з кимось перейняв?

Єгор посміхається:

– Не знаю... Якось воно так само виходить. У школі вчив, фільми дивився, читав багато. Мені вона подобається. Та й друзі, звичайно. Зі Львова, з Києва, інших міст. Багатьох знав ще до Майдану. Коли бабуся померла, вони запросили мене до себе гості. Зібралися і поїхав у Львів. Це так класно було! Всю дорогу можна було спокійно говорити; не ховаючись, висловлювати свої думки про свою країну. Стількох людей гарних зустрів! Як наче дуже довго був голодний і раптом потрапив на весілля. Дуже хотілося наговоритись, надихатися цим усім, набрати повні груди про запас! Але у мене була ще одна мрія...

– Яка?

– Звільнити мое місто. Вигнати чужих зайд.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

◆ БІЛА ЦЕРКВА ПІД "ПОГЛЯДОМ" КАМЕР

◆ РОДИНАМ З ДІТЬМИ – ОСОБЛИВА УВАГА

Стор. 2

Стор. 7

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська думка

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 15–16 (13716-13717), 22 ЛЮТОГО 2019 р. Роздрібна ціна 2 грн. 25 коп.



– Мрія чудова, звичайно, але ж... Складно це.

– Ну то ю що? – сердиться хлопець, і в його очах з'являється крижаний відтінок. – Все одно Донбас – мій... Ну, тобто, мое місто буде вільним!

Він замовкає, відвідить погляд. Видно, що ледь стримує лють. Тепер я розумію, як це симпатично, усміхнене хлоп'я могло кілька років відстоювати свою проукраїнську позицію на окупованій Луганщині, які бурі бушували в його душі під час вимушеної життя у ворожому оточенні.

– Я ж думав – нічого, лишуся в місті, буду партизанити, допомагати нашим зсередини... А війна так довго тягнеться... У Львові я першим ділом знайшов військомат і по-просився в армію.

Раптом відкриваються двері, в палату білесенькими янголами впурхують медсестрички. Мій співрозмовник відразу обм'якає, всміхається дівчатам. Ті безжалісно виганяють мене за двері: саме час везти пораненого Героя на перев'язки і процедури. Обережно перекладають його на крісло, беруть в руки крапельниці, дренажі і ще купу якихось трубочок, баночок, приладів... Повертаються вони десь за годину. Вмостилиши мого співрозмовника на ліжко і обклавши подушками, медсестри заходяться коло іншого пораненого, Рустама Винниченка. Йому пошкодило руку тим самим вибухом, який пошматував Єгора.

– Як сталося це лихо з пораненням?

– ПТРК прилетів. Я і Рустам (киває на сусіду) саме залидали речі в машину, а інші хлопці вже були в кузові. Ми внизу були, тому нам більше за всіх дісталося. Взагалі нам пощастило: ПТРК зачепився за кущ, втратив управління і ввійшов у землю трохи далі від нас. Якби був попав у машину – ми б зараз з вами не розмовляли. Зразу, як гепнуло, нас відкинуло повітряною хвилею, просто підняло і кинуло. Медик наш, Яценко Андрій, кинувся до мене, вколов знеболювальне, почав накладати джгут; потім медики з 30-ки коло мене заходились. Яценко побіг інших рятувати, тільки потім помітив, що й сам поранений... Нас доправили у шпиталь Покровського, потім у Харків, а далі сюди, в Київ. Ми тут всі разом, тільки на різних поверхах. Хлопці в гості приходять, волонтери цілій день, процедури ось.

– Шо ти подумав, коли побачив біля себе Президента?

– Хм... – хлопчина знов ніяковіє, в очах спалахує вже

знайомий вогник. – Ну що я міг подумати? Знаєте, коли тут у нас зранку цілий день був кіпіш, все кругом драїли (Хоча що тут драїти? I так стерильна чистота!), я ставився скептично. Не думав, що правда Президент отак приїде і буде ходити по палатах. А він – і приїхав, і в палати прийшов.

Єгор трохи піднімається на ліжку, пригадуючи:

– Дивлюся – заходять. Підходять до мене. Питають щось. Справжній Президент, уявіть! Хіба я думав у себе на Луганщині, що отак просто за руку буду з Президентом моєї країни ручкатись?

– Не страшно було?

– Та ні... Дивно якось. Так не буває. Кому розкажи – не повірять. Але ж – правда.

– Про що ти говорив з Президентом?

– Та так просто, за життя. Він запитав, де я живу, і я сказав, що зараз ніде, бо мій дім лишився в окупації. Потім запитав, про що я мрію, і я згадав, що дуже хочу бути медиком, але не зміг нормально закінчити медичний коледж. I Президент доручив кому-сь розібратись з моїми документами, щоб я міг продовжити навчання вже тут і отримати справжній диплом.

– Президент йому квартиру пообіцяв, – озвивається зі свого ліжка Рустам, який саме повернувся з процедур. Єгор усміхається сором'язливо:

– Ой, та не видумуйте. Ну, сказала людина...

Військовий медик, що зайшов у палату оглянути поранених і дослухається до нашої розмови, рвучко зауважує:

– Чого це «не видумуйте»? Все серйозно. Квартиру вже шукають, питання на контролі Президента. Ти матимеш, де жити.

– Які у тебе найближчі плани? – повертається до нашої розмови.

– Одужати, – сміються хлопці, і Єгор з ними. – Це найперше для нас. А далі будемо бачити...

– Так, одужуйте! Хай скоріше все лихо минеться, дорогесенькі мої! I хай всі мрії збудуться. Не прощаюся. Ще побачимось! – кажу хлопцям.

Чомусь вірю, що ще не раз побачу цього дивовижного хлопчина, вірного патріота України з окупованої ворогом Луганщини. Президент недаремно звернув увагу саме на нього, щось особливе є і в його очах, і в його долі.

– Зустрінемось у звільненому Свердловську! – гукаю, виходячи, і бачу, як спалахують сяйвом очі бійців. Я знаю, що збережу це сяйво в собі аж до самого нашої перемоги. I одного чудового сонячного дня ми разом пройдемося звільненими вулицями рідного міста Єгора.

Довідково: у складі Збройних сил України служать багато мешканців Донеччини та Луганщини, приблизно 15-20 відсотків від особового складу, і з кожним роком їхня кількість зростає. Вони відкрито говорять: Донбас – це Україна, і роблять все для того, аби звільнити свою рідну землю від окупантів.

Крім Єгора Коновалова, Президент вручив нагороди й іншим бійцям 72 ОМБР. Медаллю «Захиснику Вітчизни» були нагороджені солдати Олександр Дрига, Владислав Бевзюк, Олексій Ізотов, Ігор Панченко, Рустам Винниченко, сержант Андрій Яценко, Микола Мельник, молодший сержант В'ячеслав Ізотов.

Олена Мокренчук,
журналіст

За життя з високою метою

18-20 лютого виповнилося 5 років трагедії розстрілів на Майдані. Це були найважчі, найстрашніші дні того історичного протистояння. Часом і серце, і очі відмовлялися вірити в реальність того, що відбувалося. Бо ХХІ століття, бо центр Європи, бо людям увірвалася терпець, і, здавалося б, навіть той, хто по іншій бік барикад, мав би визнані право мільйонів на гідність, на краще життя.

Але знайшлися ті, хто стріляли... У хлопчиків, жінок, чоловіків. У майбутнє великої країни, в ім'я якого постав кожен, хто потім став мішенню стрільців. Нині, через п'ять років після кровавих подій, багато хто вдається до розмов про слабкість українців – мовляв, вибухають, а потім не доводять справу революції до логічного завершення, не вміють розпорядитися отриманими здобутками, не тямлять, кому делегувати владу і так далі, і тому подібне. Історія підтверджує

– це дійсно так. Але не треба лаяти українців за ту слабкість у контексті масових вбивств беззбройних, світих, порядних, добрих, красивих людей! Не вони безвідповідально привели до влади знов не тих. Не вони довели Україну до війни і бідності. Не вони крадуть, колотяться, зраджують, збагачуються, зрештою, гуляють, співають, п'ють, ідуть, шельмуючи свою рідну землю! Все це робимо ми, живі!

Тож хоча б у скорботну річницю припинімо блузнірство. Маймо мужність і чесніті визнати, що саме ті, хто йдуть попереду, не дають нам стати натовпом, не дають «призвичайтися до життя без високої мети» (за В. Панченком), вмираючи за неї і залишаючись навік її небесними, духовними, провідниками.

Вічна пам'ять героям Небесної сотні! I слава Україні – вільний, щасливий, заможний, яко зобов'язані її зробити всі в ній сущі в ім'я тієї світлої пам'яті!

Валентина Храбуст



Вічна пам'ять полеглим, щира вдячність живим

15 лютого в Білій Церкві відбувся мітинг, присвячений вшануванню учасників бойових дій на території інших держав та 30-ї річниці виводу радянських військ з Республіки Афганістан.

За 10 років бойових дій у них взяли участь майже 150 тисяч українців, близько 700 з яких зараз мешкають у Білій Церкві. У боях загинуло 3 280 осіб, з них 27 – жителі нашого міста; повернулися інвалідами 3 660 чоловік, близько 80 осіб із них зараз проживають у Білій Церкві; понад 200 воїнів – наших земляків – померли у мирний час. Кохен солдат, кожна родина тих, хто пройшов через жахи та війни в Афганістані, ніколи не забудуть, що пережили, комо втратили.

Тож, як і щороку, до пам'ятника-калиці Великомученика Георгія Побідоносця, що на масиві Леваневського, прийшли воїни-афганці, рідні та близькі загиблих, жителі міста, аби віддати данину пам'яті відважним воїнам.

Міський голова Геннадій Дикий, звертаючись до присутніх, наголосив, що цього дня Біла Церква вшановує пам'ять тих, хто не повернувся з війни в Афганістані, хто, не ховаючись в медсанчастинах чи за спини рідних та близьких, пішов виконувати свій військовий обов'язок, хто беріг одне одного в окопах, допомагав своїм побратимам

вижити у тій страшній війні. Геннадій Дикий подякував колишнім афганцям за те, що вони ніколи не були байдужими, що стали одними з перших, хто сформував оборону Майдану і 2004 року, і 2014-го. Вони перші пішли добровольцями захищати Україну, їхній професіоналізм урятував багато життів на Східному фронті. Міський голова побажав афганцям та їхнім рідним здоров'я і миру.

За дорученням військового комісара Ігоря Богдановича командир батальйону територіальної оборони Валерій Римарчук вручив грамоти ряду воїнів-афганців, а також подякував їм за ратний подвиг та активну участі у вихованні молоді, нового покоління захисників.

Під час заходу також мали слово голова Білоцерківської міської громадської організації Української спілки ветеранів Афганістану (войнів-інтернаціоналістів) Федір Потапов, голова громадської організації «Всеукраїнська спілка інвалідів ветеранів війни в Афганістані «Десантне братство» Віктор Поліщук, голова Київського обласного комітету загиблих (померлих)

учасників бойових дій та ветеранів війни Олена Гаврилюк, голова Білоцерківської міської організації комітету сімей загиблих в Афганістані Галина Козакова та інші.

Митрополит Білоцерківський і Богуславський Августин та настоятель каплиці Святого Георгія Побідоносця отець Вадим вручили церковні нагороди ряду ветеранів війни в Афганістані за заслуги перед Українською православною Церквою.

Білоцерківці вшанували хвилиною мовчання погеліх, поклали квіти та запалили свічу пам'яті на честь воїнів, яких серед нас уже немає. На стінах каплиці вигравіювано імена 132-х бійців, котрі проживали на Київщині й не повернулися з Афганської війни. На алеї воїнів, що на бульварі Княгині Ольги, висаджено символічні 132 дерева.

**Ініціатива
Обіцянного
три роки чекати?**

6 грудня, в День Збройних сил, Верховна Рада ухвалила зміни до Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту». Відповідно до них, ветерани УПА та інших українських збройних формувань заражовані до учасників бойових дій. 27 грудня закон був підписаний Президентом України. Тепер трохи більше 1200 осіб по всій країні отримали не лише запізніле визнання, а й право на певні матеріальні блага. Але як їх отримати? Для Білої Церкви це питання також актуальні, адже тут проживає ветеран УПА, почесний громадянин міста Теодор Дячун.

Порядок надання статусу учасника бойових дій вказаним особам встановлюється Кабінетом Міністрів України відповідно постановою. Нею передбачено надання довідок, наприклад, для сучасних воїнів – «Про безпосередню участь особи в антитерористичній операції, забезпеченні її проведення і захисті незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України». Цікаво, куди звертатися члену підпілля ОУН? У військомат? Навряд. В Генеральний штаб? Смішно. В московські архіви НКВД-МГБ-КДБ? Все ж не смішно.

Сам ветеран розповів, що теж питання задав Прим'єру В. Грайсману, якого зустрів на святкуванні ювілею патріарха Філарета. Очільник Уряду обіцяв розібратися. Сподіваємося, що прем'єрське слово чогось варте. У прикінцевих положеннях Закону вказано, що зміни набудуть чинності через три місяці після його опублікування. Скільки осіб із тих 1200 так і не дочекаються вистражданіх пільг?

У членів «Просвіти» є ідея зробити жест доброїволії проголосувати про виділення необхідних пільг з міського бюджету до того часу, як вступить у силу рішення українського Парламенту. Підтримаєте, депутати?

Костянтин Климчук

Нові лауреати Гідні Нечуя

Члени виконкому ухвалили рішення щодо міської літературно-мистецької премії ім. І.С. Нечуя-Левицького. Відповідно до нього, дипломи та грошові премії по 5000 грн буде вручено новим лауреатам цієї престижної в Білій Церкві відзнаки: Різниківі Сергієві Борисовичу та Яковчуку Олександрові Миколаїовичу.

Трохи про обрахах. Олександр Яковчук – композитор, етноМузиколог, заслужений діяч мистецтв України. Він лауреат державних та міжнародних премій, член Національної спілки композиторів України, доцент кафедри композиції Національної музичної академії України ім. І. Чайковського. Його було представлено до нагородження за створення та опублікування циклу фортепіанних п'ес для дітей «Білоцерківський альбом», присвяченого молодим виконавцям нашого міста, й обробок українських народних пісень для жіночого хору без супроводу, записаних композитором на Білоцерківщині. Варто наголосити, що фортепіанні п'еси для дітей є обов'язковим елементом програми, яку вивчають вихованці міських музичних шкіл по класу фортепіано.

Сергій Різник має 40-річний досвід дослідницької діяльності, вивчає археологію та історію рідного краю. Біла Церква є об'єктом особливого уваги багатьох дослідників, але тільки Сергій Різник зумів зробити реконструкцію фундаменту культової споруди на Замковій горі. Обчислені, науково обґрунтовані розміри давньоруського храму призупинили тривали суперечки стосовно виникнення назви міста Білої Церкви. Книга археолога «Прогулки по древньому Юр'єву» – унікальний збірник, у якому йдеться про історію виникнення та існування літописного града на Росі. Особливо цікаві літературні етюди «Бачу Білу Церкву» та «Історія одного прaporu». Лауреат також випустив кольоровий альбом «Археологічний фотоатлас Замкової гори». Літературні та креативні матеріали автора є у школах, книгарнях та бібліотеках міста.

Наш «Співограй» – найкращий!



Білоцерківський народний художній колектив «Вокальний ансамбль «Співограй» Центру позашкільної освіти «Соняшник» та його солісти взяли участь у Всеукраїнському дитячо-юнацькому вокально-хореографічному фестивалі-конкурсі «Родина» імені Назарія Яремчука.

Компетентне журі високо оцінило виконавську майстерність та артистизм наших юних співаків.

Старша та середня групи вокального ансамблю стали володарями гран-прі конкурсу в номінації «Ансамблі», молодша група колективу виборола I місце. Вероніка Морська, солістка молодшої групи мистецького колективу, отримала гран-прі у номінації «Сольний спів».

Юлія Якименко, Вікторія Яртик, Юлія Макаренко та Софія Виговська, солістки середньої групи ансамблю, стали лауреатами I премії у номінації «Сольний спів. Народний вокал».

Варвара Остапчук, Анна Романенко, Дарина Заболотна, Аліса Снігур, Катерина Поліщук отримали звання лауреатів I премії в номінації «Естрадний вокал».

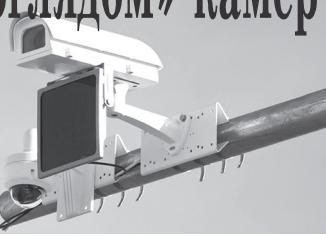
Крім цього, ще 6 солістів ансамблю посіли 2 і 3 місця в різних вікових категоріях.

Вітаємо «Співограй» із вагомими творчими результатами та зичною натхнення на подальші мистецькі досягнення.

З офійних джерел

В'їди до Білої Церкви та виїди з неї – під «поглядом» камер

Уже протягом трьох років упроваджується в життя програма «Безпечне місто Біла Церква» (SMART-CITY: Безпека)



Також надзвичайно важливим є те, яким чином відеокамери розташовані. Правильна схема розміщення надає величезні можливості для огляду всього міста та унеможливлює зникнення порушників порядку чи злочинців. Йдеться про так зване периметральне відеоспостереження – охоплення відеонаглядом в'їздів до міста і виїздів з нього.

Сергій Постівий,
керуючий справами виконавчого комітету Білоцерківської міської ради:

«Ми консультувалися з правоохоронними органами та іншими містами, які вже впровадили дану систему. І одна з основних рекомендацій – це першочергове встановлення відеокамер на в'їздах та виїздах з міста.



Пусканням аудиторальні роботи вже проведено, зараз триває більш розширене навчання працівників роботі в даній системі. На сьогодні можемо говорити, що перший етап, той, який заплановано програмою, ми вже виконали, і система вже працює повноцінно в тих обсягах, в яких має працювати.

Варто відмітити, що на будівництво периметральної системи відеоспостереження пішло дуже багато часу. Це пов'язано з підготовкою і виготовленням проектно-кошторисної документації. Крім того, фактично локації, де необхідно було обладнати камери, перебувають поза межами міста, тому ми мали вирішувати питання щодо підключення електроенергії, а також ліній зв'язку. В деяких випадках не було навіть опор, тому їх треба було встановлювати, що теж вимагає підготовки документації та часу».

Сьогодні вже можна говорити про завершення етапу впровадження периметрального відеоспостереження в Білій Церкві. Але це лише початок величезної роботи, результати якої стануть очевидними вже найближчим часом. Попереду – встановлення відеонагляду в найбільш багатолюдних місцях Білої Церкви, на найживіших частинах дороги та інших місцях, що мають стратегічне значення.

Геннадій Дикий, білоцерківський міський голова: «Даліми будемо встановлювати камери в центральних частинах міста, на ключових перехрестях, у місцях скучення людей. Це превентивні заходи для того, щоб убездечити наших громадян. Набагато легше запобігти будь-якому правопорушенню, і саме наявність камер у першу чергу змусить випадкового шкідника навіть не починати порушувати порядок та псувати майно громади».

Тож облаштування якісного відеонагляду – справа лише часу і наявних у бюджеті коштів, та ми з вами заслуговуємо на те, щоб жити в безпечному і комфортному місті.

За інф. bc-rada.gov.ua



Геннадій Мельниченко,
начальник Білоцерківського відділу поліції:

«Для роботи поліції відеокамери мають дуже велике значення. Можна сказати, що успіх поліцейських, якщо брати у відсотковому співвідношенні, на 50% залежить від кількості, якості та місць розташування відеокамер. Ці камери дуже якісні. Вони і вночі, і в великий швидкості чітко фіксують автомобілі та розпізнають номерні знаки, в деяких випадках навіть видно, хто перебуває в автомобілі. Ці камери дають можливість контролювати, хто заїжджає з нього».



Із ніжністю та повагою, щирістю та любов'ю вітаємо

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ

**нашу вірну подругу, милу, щедру душою
й лагідну серцем жінку**

ЛЮБОВ ІВАНІВНУ ОСИКУ!

Нехай волошками цвітуть літа прекрасні,
Нехай здійсняться тисячі бажань,
Щоб доля дарувала тільки щастя,
Ні грама бід, ні крапельки страждань.
Життя хай квітнє, мов вишневий сад,
І кожен день усміхнено радіє,
А доля подарує зорепад.
Здоров'я, миру, успіхів, надії.

З повагою – колектив «Громадської думки»

19 лютого



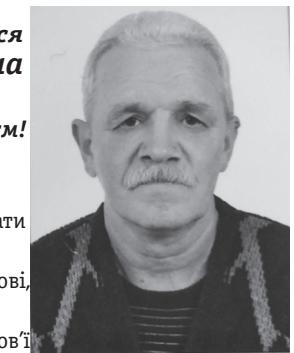
**Нашого дорогоного сина,
батька, брата, дядька, дідуся
Володимира Олексійовича**

МУЗИКУ

щиро вітаємо з 60-річним ювілеєм!

Настала ювілейна дата –
Прекрасна і хвилююча пора.
Дозволь, рідненький, щиро привітати
Та побажати щастя і добра.
Хай дні проходять в теплоті ї любові,
Серед людської шані і хвали,
Нехай дасть Бог прожити при здоров'ї
До гарної столітньої пори!

**З повагою – батьки, син Володимир, онук Матвій,
сестра Наталія, племінниці Юлія та Олена**



**Теплі, сердечні вітання і найкращі побажання
з нагоди 70-річного ювілею шлемо нашій дорогій
ЄВГЕНІЇ ПЕТРІВНІ ДОНЕЦЬ!**

Із ювілеєм Вас вітаєм,
Щоб стільки ж раз весна цвіла!

Сьогодні щиро Вам бажаєм
Здоров'я, щастя і тепла.

Щоб шлях Ваш був такий широкий,
Щоб мало було перешкод,
Щоб ювілей справляли сотні,
Не знали б Ви тяжких турбот.

Ми щиро Вас поздоровляєм,
Добра Вам зичимо сповна,
Багато світлих днів бажаєм,
І довгі, довгі літа!

24 лютого



З повагою – церковна та сільська громади с. Потіївки

**Адміністрація і профспілковий комітет КНП БМР «Білоцерківська міська лікарня № 1»
вітають З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ ветеранів праці закладу, які народилися у лютому:**

Г.М. Яценко, Т.В. Однорог, Т.В. Мстиславська, О.В. Шекера, Ф.М. Савченко, Н.І. Чмир,
М.В. Магазірська, Г.М. Висторонська, Е.М. Семіда, А.І. Мякініна, І.П. Рибак, Т.П. Авксентьева,
І.Д. Фурса, А.П. Вадзінський, Г.О. Теплюк, Н.І. Петренко, Н.А. Петрина, Е.П. Какічев,
В.Г. Попов, С.Л. Ставел, Ю.Ю. Сорока, Л.М. Поліщук, А.І. Падалка, В.В. Ронська,
В.В. Онищенко, А.В. Гаврилко, М.Г. Лук'янець, О.Т. Лозова, Н.І. Савченко, Н.М. Марченко,
Т.С. Яценко, Г.В. Соколова, В.Б. Соланик, В.І. Голуб, Л.В. Бондаренко, О.М. Кислюк,
В.Б. Купчик, В.В. Ільченко, Н.І. Григоренко, В.Ф. Заскальний, О.П. Зінченко.

Нехай обминають вас болі й тривоги,
Хай стелиться довга життева дорога,
Хай легко працюється, гарно живеться,
Все вміється, множиться і удається!

**Розпорядження від 13 лютого 2019 р. № 19-К(П)
ПРО ОГОЛОШЕННЯ КОНКУРСУ НА ЗАМІЩЕННЯ ВАКАНТНОЇ ПОСАДИ ГОЛОВНОГО СПЕЦІАЛІСТА
ВІДДІЛУ СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ
БІЛОЦЕРКІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ НА ПЕРІОД ВІДПУСТИ ОСНОВНОГО ПРАЦІВНИКА ДЛЯ ДОГЛЯДУ
ЗА ДИТИНОЮ ДО ДОСЯГНЕННЯ НЕЮ ТРИРІЧНОГО ВІКУ**

Відповідно до законів України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про службу в органах місцевого самоврядування», Порядку проведення конкурсу на заміщення вакантних посад державних службовців, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 15 лютого 2002 року № 169, Порядку проведення іспиту для кандидатів на заміщення вакантних посад посадових осіб місцевого самоврядування у виконавчих органах Білоцерківської міської ради, затвердженого розпорядженням міського голови від 25 грудня 2015 року № 231-К, та з метою забезпечення конституційного права рівного доступу громадян до служби в органах місцевого самоврядування:

1. Оголосити конкурс на заміщення вакантної посади головного спеціаліста відділу соціального забезпечення управління соціального захисту населення Білоцерківської міської ради на період відпустки основного працівника для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку.

2. Оголосити такі умови конкурсу:

В конкурсі можуть взяти участь особи чоловічої або жіночої статі, які є громадянами України, мають повну віщу освіту відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра або спеціаліста, стаж роботи за фахом у державній службі або в органах місцевого самоврядування на посаді провідного спеціаліста не менше 1 року або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 3 років, добре обізнані з комп’ютерними технологіями, вільно володіють українською мовою.

До участі у конкурсі не допускаються особи, які:

- визнані в установленому порядку недієздатними;
- мають судимість, що є несумісною із замінням посади посадової особи місцевого самоврядування;
- у разі прийняття на службу будуть прямо підпорядковані або підлеглі близьким особам;
- позбавлені права займати відповідні посади в установленому законом порядку на визначений термін;
- в інших випадках, установлених законами.

Особи, які бажають взяти участь у конкурсі, подають до органу місцевого самоврядування, в якому проводиться конкурс, такі документи:

- заяву про участь у конкурсі, в якій зазначається про ознайомлення заявника із встановленими законодавством обмеженнями щодо прийняття на службу в органах місцевого самоврядування та проходження служби;
- заповнену особову картку (форма П-2 ДС) з відповідними додатками;
- поданням шляхом заповнення на офіційному веб-сайті НАЗК декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік за формулою, що визначається НАЗК;
- автобіографію;
- дві фотокарти розміром 4 x 6 см;
- копії документів про освіту, підвищення кваліфікації, присвоєння вченого звання, присудження наукового ступеня;
- копію документа, який посвідчує особу;
- копію трудової книжки, оформлену в установленому порядку;
- копію військового квитка (для військовослужбовців або військовозобов'язаних);
- довідку про допуск до державної таємниці (у разі його наявності);
- швидкозшивач.

3. Учасники конкурсу обов’язково складають іспит на перевірку та оцінку знань Конституції України, законів України «Про службу в органах місцевого самоврядування», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про запобігання корупції», а також законодавства з урахуванням специфіки функціональних повноважень відділу.

4. Документи приймаються протягом 30 календарних днів з дня виходу публікації про оголошення конкурсу. Додаткова інформація за tel. 5-25-43.

5. Інформацію про конкурс на заміщення вакантної посади та умови конкурсу оголосити в місцевій пресі та на офіційному ВЕБ-сайті Білоцерківської міської ради і виконавчого комітету.

Г. Дикий, міський голова

«ГРОМАДСЬКА ДУМКА»

З Днем народження!

Сердечно вітаємо активістів міської організації

ветеранів, які своїм днем народження святкують у лютому:

О.І. Харін, О.М. Васильєва, А.К. Коваленко, Б.Н. Москалець, П.М. Сирцов,
Г.І. Рабко, В.І. Переvertun, Л.П. Глушко, В.В. Демешко, С.О. Малишева, М.Г. Потак,
Н.П. Хоменко, Н.М. Борисова, В.Д. Маменко, Т.А. Дем’яненко.

В житті хай завжди буде свято, Успіхів в усьому, радості багато
В душі – і мир, і доброта. На кожну мить, на многій літі!

З повагою – В. Волощенко, голова міської ради ОВУ

Масляна в «Парку Київська Русь»

• 9 та 10 березня 2019 року Древній Київ у «Парку Київська Русь» запрошує на най- масштабніше в Україні святкування Масляної. На гостей чекають стародавні традиції та обряди, яскрава розважальна програма з урочистою зустріччю князя, кіннотрюковими виступами, традиційним спалюванням найбільшого в Україні опудала Масляної, стрільбою з требушета палаючими ядрами та яскравою вечірньою вогняною програмою. А ще – гарячі млинці з різними начинками, катання на породистих конях, давньослов'янські забави, подарунки на масляніх стовпах, відкриті майстер-класи, древній ритуал «Колодій» та унікальний «Масляний вертеп» давньослов'янською мовою.

• Древній Київ відкривається о 10:00. Програма розпочнеться о 13:30.

• «Парк Київська Русь» розташований недалеко від Києва сучасного (в 45 хвилинах їзди) – в с. Колачів Обухівського району Київської області. З Києва від ст. метро «Видубичі» (див. розклад на сайті) курсують маршрутки. **Детальніше на сайті: parkkyivrus.com.**

Підтримка родин з дітьми

Кабінет Міністрів схвалив законопроект, спрямований на створення сприятливих умов для отримання послуг, пов'язаних з народженням дитини.

В системі «Е-малятко»

Вже кілька років поспіль Уряд здійснює дебюрократизацію соціальних послуг. Зокрема, вже зараз у кожному пологовому будинку за спроценою процедурою можна отримати свідоцтво про народження дитини впродовж 24 годин (за минулій рік нею скористались 162 тисячі громадян), зареєструвати місце її проживання (73 тисячі немовлят уже були зареєстровані таким чином), оформити в онлайн-режимі отримання соціальної допомоги при народженні дитини.

Зразом Кабмін пропонує об'єднати процедуру отримання всіх послуг, пов'язаних з народженням дитини, в одному сервісі – «Електронне малятко», і підготував відповідний законопроект. Завдяки системі «Е-малятко» кожна сім'я зможе вдома через свій електронний кабінет подати одну уніфіковану заявку на отримання всіх послуг. Після її опрацювання різними службами громадянин отримає один витяг, один електронний документ. Ходити в різні установи буде не потрібно. В разі, якщо громадянин захоче отримати всі ці документи в паперовому вигляді, він зможе зробити це в пологовому або в ЦНАПах.

114 тисяч родин отримали «Пакунок маляти»

З вересня 2018 року працює урядова ініціатива «Пакунок маляти». Кожен новонароджений отримує від держави пакет з найнеобхіднішими в перші місяці життя речами. Зокрема, це одяг, підгузки, ковдри, рушник, матрац, дитячі крем та мило, ножиці, серветки, пелюшки, термометри. Дитина з перших днів життя отримує все необхідне, незважаючи на рівень матеріального забезпечення батьків. На сьогодні вже 113 850 родин одержали такі пакунки.

Муніципальна няня в допомогу батькам

З 2019 року запрацюватиме ще один вид соціальної допомоги новоспеченим батькам – «муніципальна няня». Це додаткова грошова допомога від Уряду молодим сім'ям. Крім щомісячних 860 гривень виплат на дитину, сім'я може безповоротно щомісяця отримувати ще 1 626 гривень.

Батьки самостійно обирають няню, укладають з нею цивільно-правовий договір, який не потребує нотаріального завірення. Після цього вони мають подати документи в управління соціального захисту населення для оформлення компенсації послуги «муніципальна няня». Компенсація виплачуватиметься управлінням соцзахисту в кінці кожного місяця й автоматично переглядатиметься щороку відповідно до прожиткового мінімуму на дітей віком до шести років, установленого за станом на 1 січня відповідного року.

**МУНІЦІПАЛЬНА НЯНЯ ДОДАТКОВО
ДО ЩОМІСЯЧНИХ ВІПЛАТ НА ДИТИНУ**

**«ПАКУНОК
МАЛЯКА»**

**41280
гривень
за народження
дитини**

Кохання врятує світ

З нагоди дня Святого Валентина в бібліотеці філії №4 панувала романтична атмосфера. Ошатно прикрашена книго збірня допомагала створити гарний настрій усім читачам і стала своєрідною декорацією для святково-розважальної програми «Кохання врятує світ», яка була проведена для дів'ятирічників БНВК ЗОШ №13.

Олена Буяненко ознайомила присутніх з цікавими фактами про день Святого Валентина. Юні читачі дізналися, які подарунки готують цього дня і здивувалися, що у Саудівській Аравії це свято заборонене. Гості бібліотеки взяли участь у пізновальних і жартівливих конкурсах та іграх. Особливо зацікавила їх гра «Зрозумій мене без слів», коли

х л о п ц і
мімікою та
ж е с т а м и
запрошува-
ли дівчат на
побачення,
а т і, у свою
ч е р г у ,
відгадува-
ли, куди їх
запрошу-
ють. А ще
юнаки та



дівчата взяли участь у вікторині «Традиції Дня закоханих» та грі «Комплімент».

Сюрпризом для школярів стали смаколики у формі сердечок, якими традиційно пригощають у цей день один одного закоханих.

День Святого Валентина – це ще й нагода виявити свою прихильність до друзів та близьких людей. Для гуртківців творчої студії «Колорит» відбувся майстер-клас «Сердечко в подарунок», який провела керівник гуртка Ірина Праведна. Власноруч виготовлені дітьми листівки-валентинки з привітаннями та найкращими побажаннями вони подарували рідним.

Протягом дня відвідувачі бібліотеки долучалися до акції «Валентинка читацьких симпатій». На листівках у вигляді сердечок вони писали назустріч улюбленої книги та опускали її до «Скриньки читацьких симпатій».

Світлана Линник



Баба Охрім любила вудити рибу на міленькуму – забреде було по коліна, сукно квітчасту підсмікає й нанизує хлібні кульки на гачок та язиця аж прикусює від захвту. Баба Охрім любила сидіти на пеньку, по-чоловічому широко розставивши ноги, ладнати собі самокрутки. Баба Охрім матюкалася натхненно, поетично, до самозабуття. Зачувши її довершені багато-поверхові конструкції, я розявляв рота і стояв у священній німоті декілька хвилин; запас лайки в бабі Охрім закінчувався не швидко, вона на ходу вигадувала все нові й нові карколомні поєднання, та так, що довколишні дядьки – од водовоза Грицька до агронома Петра Кириловича – німіли, горбились й утикали геть. Якщо дурне фермівське теля застриягало в непролазному багні, Охрім підходила, брала його під пахву й несла до річки – і по-лоскала там, тримаючи за загривок, як звичайні баби полощуть близницу.

Вона не була від народження Охрімом. Колись, у дуже далекі від нас роки, вона називалася Олею, жила в безмежних степах, іла щодня кавуни. І навіть кісники в ній були – чи то червоні, чи то блакитні, а може, й зелені – баба забула які. А тоді чи то війна почалася, чи то голод, чи батько вмер, чи ще яксь напасть – Охрім не пам'ятає нічого толком, та й говорить так, як пучки солі межі очі кідає, чорт її сам не розбере – і довелось старші доньці кидати школу й заробляти. З села в ті часи виїхати було важкувато. От дівчина й змиктила, допетрала – свинула в якогось пройдженого жевжика документ. І стала Охрімом. Думала – ненадовго, а вийшло назавжди.

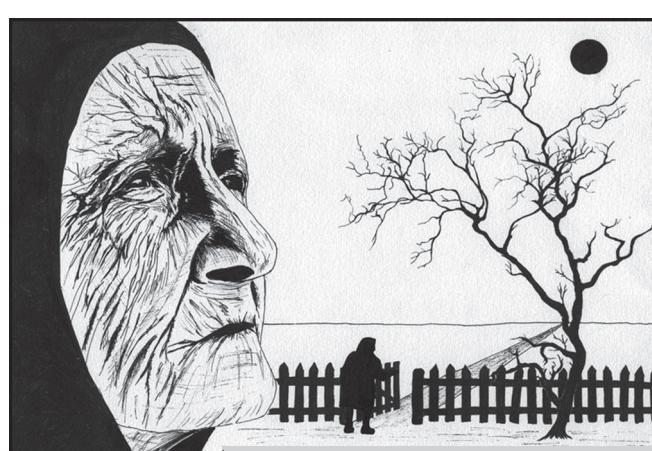
Була і сталеваром, і залізничником – не в сенсі у вагонах квітки перевіряти, а в сенсі – шпали класти. Груди перев'язувала полотниною. Надягала кашкета на бакир. Навчилася цвіркати слинкою крізь зуби й сидіти навпочіпки. Навіть у футбол із хлопцями грава після зміни. Хіба тільки що в лазню з ними не ходила.

Якось так вийшло – коли Охрім розповідає про цей період свого життя, то пристойні слова серед матюків трапляються все рідше, а тому слухати треба дуже пильно, – що Охрім разом із якоюсь компанією крала вугілля з вагонів. Попалася. І загриміла на п'ять літ туди, куди Макар телят не ганяє – це якщо нашою мовою. Бо якщо мовою Охріма, то, боюся, пагір не витримає.

Відмовивши строк, Охрім подалася шукати щастя далі – зідила на дахах поїздів, вистрибувала на ходу, грава в карти на гроши, перетримувала крадене, перебиралася з місця на місце, ні копійки за душою не маючи, за минулим не шкодуючи, про майбутнє не дбаючи. «Весело жила, – каже Охрім із таким притиском, що довколишні горобці лятають як за водокачку, – є що згадать, та нічого онукам розказати»...

Ніяких онуків в Охріма й немає. І чоловіка – теж. Чоловіків було в неї завжди багато, а чоловік так і не трапився. «Не було достойних, – скрушуно зітхєа Охрім, – одне б/у». Воно й правда. Її стандартам відповідати важкувато. Бачили велетня Вун Вуна в «Грі престолів»? От, за моїми дитячими враженнями, приблизно така. Ну, може, трошки нижча. А голос – точнісно такий.

Слово з ділом в Охріма зроду не розходилося. Це знали всі. Бригадири. Ветеринари. Навіть завідувачка фермою. Якщо Охріму щось не подобалося, якщо вона вирішувала прямо про це заявити (а так було завжди!), то всі вищезгадані жадали тієї ж міті перетворитися на малесенських мишок, а краще мишок, і шаснути геть із очей. Охрім перекидала відра, плювала на навсібіч, кидалася розвалювати огорожу. Якось її розсердили перед самісінським вечірнім дійнням. Аби не вибиватися з графіка, викликали наряд міліції. Охрім по черзі перекинула двох



Баба Охрім

◆ Життєві історії ◆

– Ну що, спарували? – питався я діда.

– Та вже ж. Он бач, уже й бугай додому на самокаті поїхав. Найбільше в житті баба Охрім не любила втрачань у свій приватний простір. Додому до себе зроду нікого не водила. Здається, жодна людина в селі не могла сказати напевно, як у неї в хаті. Особисто я до малолітству думав, що там зі стелі до підлоги на ланцюга звисає здоровенний закіплюхений казан, під ним розкладене багаття, а в кутку валяються обгризені кістки.

Якщо хтось у дитинстві любив такі екстремальні розваги, як стрибнути з тарзанки в чорторій, лягти під поїзд або пройтися по першій кризі на річці, то ми з товаришами робили дещо страшніше й небезпечніше. Підкрадалися до вікна баби Охріма і стукали. Навряд чи частіше, ніж раз або двічі на рік. Емоція вистачала надовго. Спершу Охрім, яка знала, у чому тут річ, спроквола озивалася двома-трьома місцевими фразами. Слабаки тікали зразу. Після другого стуку Охрім нагороджувала розбішак уже більш виразно – коротко розповідала, кому, що і в якій послідовності вона відріве, висмікне й одкрутить, якщо її зараз змусять вийти з хати. Скажу чесно – утрете ніхто з моїх однолітків постукити вже не зважився. Кажуть, років надцять тому Микола постукав. Досі зайкається.

До мене Охрім ставилася поблажливо. Це після того, як упіймала біля коней – якраз у ту мить, коли я, намагаючись залисти на Сивка, висів ковбасою, ні туди, ні сюди. Однією

Надзвичайно достойна

Свята Едігна – дочка короля Франції Генріха Й Анни Ярославни, онучка Великого князя Київського Ярослава Мудрого.

Багато співвітчизників здивуються, дізнавшись, що на баварській землі вона визнана блаженною. В перекладі з німецької Едігна означає «надзвичайно достойна».

Едігна отримала високу освіту при французькому дворі. За однією з версій, дівчина втекла з королівського двору – її хотіли видати заміж за нелюба, таким чином влаштовуючи державні справи. Ale вона, не бажаючи того шлюбу, вирішила втекти до Києва, що бентежив її уяву з дитячих літ. Отож, 1074 року в німецькому Фюрстенфельдбрюку з'явилась дівчина. Шляхетного вигляду, набожна і мовчазна, вона прямувала на схід. З собою мала лише невеличкий дзвіночок на згадку про маму. До наших часів збереглася оповідка, що королівські доньці під час спочинку в дорозі приснисився сон. Голос звелів їй залишитися там, де задзвонить дзвіночок, заспіває півень, і

вона їхатиме на возі.

Так сталося, що на підступах до селища Пух один селянин запропонував підвезти молоду мандрівницю. Він прямував з ярмарку возом, запряженим волами, віз гостинці й півня. Коли минали церкву в селі, раптом задзвонили дзвіни і голосно заспівали півень. Едігна подякувала селянинові й вирішила залишитись. Оселилась у дуплі велетенської липи, яка росла біля церкви.

Близько 35 років жила Едігна в стовбури липи. Молилася, живилася тільки рослинною їжею, провадила побожне життя. Проповідниці віри Христової відкрився дар лікування. Всім людям, старим і малим, простого і знатного роду, вона допомагала в хворобах і бідах. Маючи добру освіту, навчала їх читати і писати, молилася. Згодом в селі й окрузі Едігна набула слави проповідниці Євангельської правди, піклувальниці її захисниці. Едігна відійшла у вічність 26 лютого 1109 року.

Поголоски про шляхетне походження підтвердилися вже після її смерті. 1120 року вона була канонізована церковю як блаженна. Мощі Едігни

перекладені до срібної скриньки і нині перебувають під її образом. На ньому вона зображеня в короні й зі скіпетром. Є у церкві і дзвіночок – одна з особистих речей блаженної.

В селі Пух існує «Товариство Едігни», яке плекає пам'ять про блаженну українського походження. Кожна друга дівчина села названа Едігною. В роки, котрі закінчуються числом 9, проводяться ювілейні вистави про життя та діяльність блаженної. А щороку 26 лютого вірючі вшановують її пам'ять: сюди на прошуківській землі приїжджають християни, щоб під час язичолітньою липою та в сільській церкві віддати шану «дочці Сходу і Заходу».

Підготував

Микола Отиченко

руково Охрім зняла мене з коня, другою кілька разів ляслула по тому місцю, на якому сидять, і заодно розповіла про те, що може статися з певними частинами моого організму, якщо я їхатиму без сіда, а кінь візьме та й пуститься в галоп. Поки я витирає сопли й присягаєвся, що більше не буду, Охрім розглядала мене з ледачою цікавістю, аж однеоко примружила. А тоді солоденько лайнулася й тицьнула мені якусь цукерку, що пахла цигарками.

Ми частенько сиділи з Охрімом на березі. Вона ладнала «козячі ніжки», смачно затягувалася й розповідала якісь свої історії, дуже незвичні для моого вуха. Іноді посилала мене до Василя по махорку, іноді по хліб. Колись мене добрче буцнув ногою набагато старший хлопець, а баба Охрім це побачила. Вона так дохідливо пояснила хулігану, що на нього чекає, якщо ще раз... і хоч пальцем... що він наступного дня аж на риболовлю мене з собою взяв. Охрім його навіть не торкнулася. Просто – сила слова.

Мої дід і баба, які зазвичай намагалися річуче переривати мое спілкування з різними маргінальними персонажами, проти Охріма нічого не мали. І я не думаю, що через «парування корови».

– Та нещасна вона жінка. Так у неї склалось. Шо ж зробиш. Жисть наша... А ти не бійся її. Вона тобі поганого не зробить. У неї їй очі – подивись – голубі...

Справді. Наступного дня я побачив, що в Охріма таки голубі очі. Навряд чи багато хто в нашому селі знову про них. А треба, щоб знати.

Охрім захворіла дуже поганим. У неї було запалення трічного нерва. Це коли страшенно болить голова й перешкоджує обличчя. Останні роки Охрім майже не розмовляла. Ходила в двох хустках одразу – щоб не надуло в лиці. Ходила здебільшого в районну лікарню, за п'ять кілометрів. Пішки, борейсового автобуса в дійсності не було. У зігнутій, наполовину високій жінці важко було відізнати грізну Охріма, яка носила під пахвами теляти, утихомирювала бугай і взагалі – це дестеменно! – була однією з могутніх природних стихій. Володарка вітров. Цариця грому...

Коли вона щодня помаленьку чеберяла стежечкою, спираючись на ціпка, часто зупиняючись відпочинти, село поволі почало пригадувати спрважнє її ім'я. Ім'я та, м'яке, тонесеньке – Оля, Ол-лля – наче раптом відтнуло, пробилося з-під снігу. Зацвіло синім, як колись її кісники. Або червоним, як кавуни у степах Херсонщини... Або й зеленим, як у квіті трава на пастирнику. Хтозна, які були ті кісники. Охрім – чи то пак Оля – давно її уже забула.

Знайшли її взимку, на середині дороги од села до районного центру. Ішла вона з лікарні – і не дійшла. Труну й машину з червоно-чорною накидкою дав колгосп. Про їхнє попіклування сусіди. Поховали, як належить. У селі зазвичай не кидають своїх, навіть таких дивних.

А згадують її все одно як Охріма.

– Е-е-е, конюхи... Хіба тепер є? Охрім було як подме на всі льогі, як гаркне, то вони тільки вухами прядуть та бігцем біжать у сарай...</